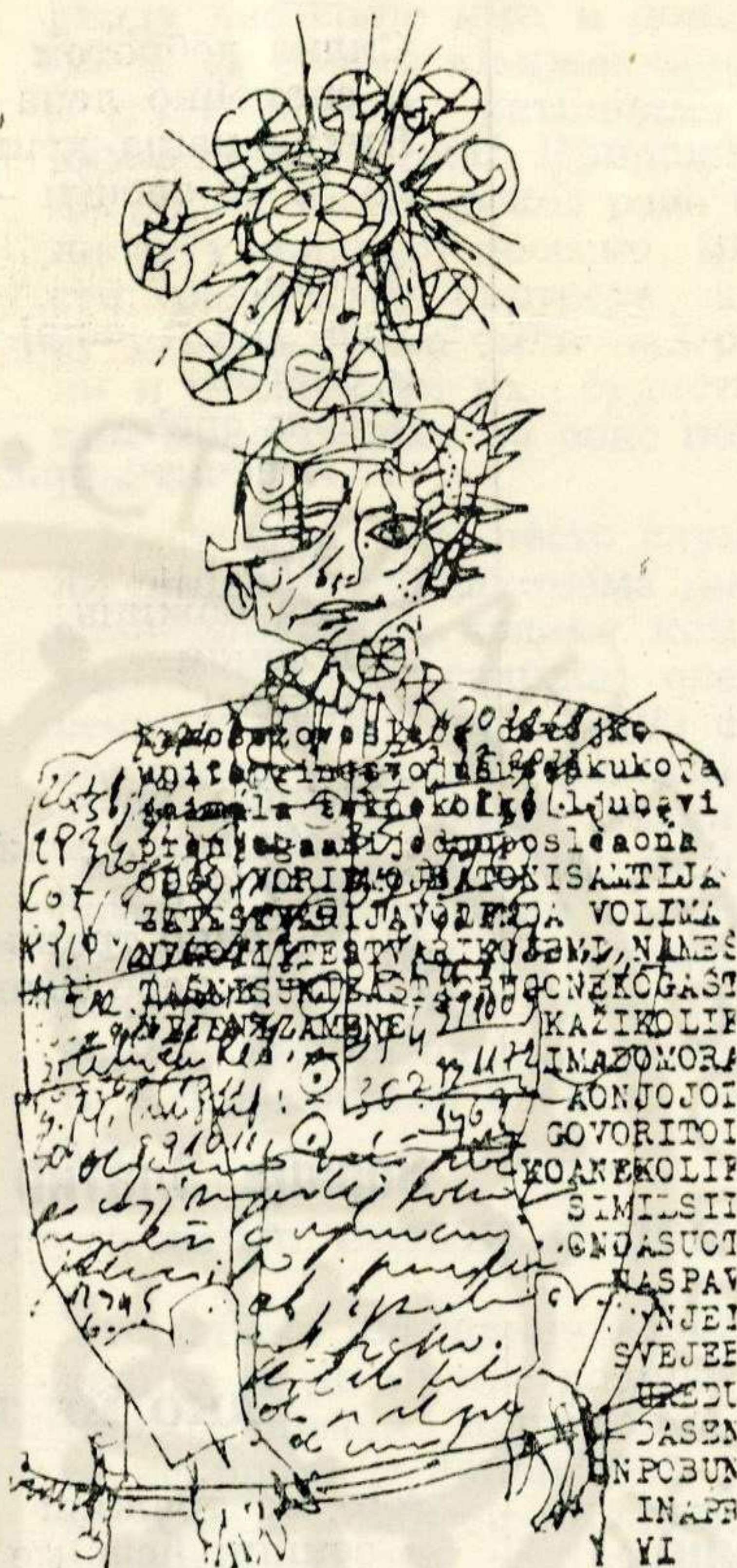

Радован
М.
Маринковић

Дра
ја
чев
ске
шрубе

Излазе из душа облака, иза белутака, у лишћу трубе
а мртви живе, А МРТВИ МРТВЕ ЉУБЕ!

Тихи свирачи смрти, о дивно село Рти, трубачи!
У сну основци, буквари с тицама уместо слова, орачи
блиставе крви ружа! . . . Гле! долазе златне олује
и пуца гром да самог себе чује!

Ја са главом у ветру на ивици шуме
отварам ватру, а ВАТРУ не разумем!

Трубачи веселе смрт, у вечност срцем трубе
а
мртви
мртве
љубе!